

Stimați profesori și invitați, dragi tineri,

Acum 4 ani, 34 de copii au urcat în cele 34 de vagoane ale unui tren despre care nu știau nimic. Nici unde vor trebui să coboare, nici unde acesta va ajunge. Știau doar că acesta se numește „simplu, „Liceul”.

Deși mulți erau speriați, stând singuri în compartimentul rezervat lor, acest tren avea mult mai mulți conductori decât alte trenuri obișnuite. Li se spunea „profesori”. Nici ei nu știau unde avea să ajunga trenul. Însă, în taină, ei aveau misiunea de a ajuta pe fiecare dintre acei copii să-și găsească gara, de unde să ia un alt tren, numit „Viața”.

Cu toții au început, cum vă spuneam, singuri în vagon, chiar simțindu-se deranjați când un alt călător căuta să le facă o vizită de curtoazie.

Însă timpul, glisând pe osiile sale, i-a schimbat. Într-o zi, unul dintre copii a ieșit din vagonul său și, bătând îndrăzneț, la ușa altuia, a întrebat „Mă primești lângă tine?”. Și așa, după 4 ani, toți cei 34 de copii au devenit 34 de tineri frumoși care se înghesuie acum într-un singur vagon, râzând și stând cu bucurie pe unde apucă, și pe scaune, dar și pe jos.

Astăzi, când trenul a oprit ultima oară, cu toții privim înapoi, ocași în propria mină de gânduri, căutând ce e mai prețios în suflet și, în depărtarea soarelui de iunie, locul de unde am plecat, întrebându-ne dacă nu cumva am ațipit 4 clipe și ne-au desfrunzit și înfrunzit 4 toamne.

Trăindu-ne pe fugă tinerețea între două trenuri, noi acum vom pleca, călăuziți de vorbele poetului :trăiește, chinuiește și de toate pătimește-ș-ai s-auzi cum iarba crește . Însă vă asigurăm că ne vom întoarce peste ani în vechea gară, cu gândul că vom revedea același tren de-odinioară din care am plecat cândva.

Stimați profesori, dragi părinți, dragi colegi,

Astăzi se încheie 4 ani de liceu în care am crescut împreună, 4 ani în care ne-am ajutat, 4 ani în care ne-am suportat toanele unii altora, în care viața ne-a zâmbit în mod racovișt și ne-a binecuvântat.

În septembrie 2012 noi am devenit clasa a IX-a B alături de domnul diriginte Cătălin Budeanu. Unii se cunoșteau dinainte, alții se vedeau pentru prima oară, însă timiditatea pentru noi a fost un lucru de scurtă durată. Curând, am devenit o familie formată din 35 de suflete. 34 de soldați, alături de un Napoleon al nostru, pregătiți pentru a înfrunta anii ce urmau. Ne-am întâlnit profesorii pe care urma să îi avem la clasă, oameni deosebiți, cu o răbdare infinită, deoarece la început nu eram chiar cei mai activi. Einstein spunea că

“Educatia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”. Într-adevar, am uitat trei sferturi din tot ceea ce am învățat, însă domnii profesori au avut grijă să ne ofere nu doar cunoștințe teoretice, ci și lecții de viață, pentru care le suntem profund recunoscători.

De-a lungul anilor de liceu putem spune ca ne-am dezvoltat atât împreună cât și separat. Pasiunea fiecăruia pentru anumite materii ne-a adus locuri de top la concursuri și olimpiade. De asemenea spiritul nostru de echipa ne-a ajutat să ajungem chiar și la Parlamentul European din Strasbourg, alături de dragii nostri profesori coordonatori.

Aș vrea să le mulțumesc domnilor profesori și doamnei director pentru îndrumarea pe care ne-au oferit-o în ultimii 4 ani, pentru toate momentele de înțelegere și răbdare. De asemenea, am vrea să îi mulțumim unei persoane speciale care, din păcate, nu ni s-a putut alătura, și anume domnul director Talpalaru. Dumnealui a fost mereu alături de noi, ne-a susținut și ne-a împins de la spate, pe unii încă din clasa a 5a.

Aș vrea, nu în ultimul rând, să îi mulțumesc domnului Cătălin Budeanu, care ne-a fost mereu alături, ne-a suportat și ne-a îndrumat. El ne-a fost mentor, părinte, prieten, câteodată și inamic, dar dorindu-ne, mereu, ce e mai bun. Pe cât de dificili am fost noi, pe atât de înțelegător a fost el. Dacă la matematică am învățat că exista și împărțiri cu rest, în cadrul orelor de dirigentie și al excursiilor am construit o relație fără rest.

Astăzi încheiem un capitol din viața noastră, în care ne-am construit un edificiu afectiv, însă povestea unei prietenii fără rest abia a început. Deși nu ne putem imagina ca nu vom mai fi clasa domnului Budeanu, ne dorim din toată inima să ne întâlnim în 10 ani la fel de veseli, la fel de entuziaști, la fel de impliniți.

P.S.: Mai presus de toate, cred că în acești ani am învățat că omul are nevoie de ambele mâini, dar că una dintre ele este la cel din dreapta sau din stânga noastră. Și, ca în orice amintire completă, au fost și certuri: după cum se-auzea fapta, după cum se-auzea tânga, stânga a lovit pe dreapta, dreapta a lovit pe stânga. Însă din deznodământ învățăm cu toții un lucru: ca să cumpănim povestea care este prea bună, hai ca mâinile acestea să lucreze împreună.